

**ΧΑΙΡΕΤΙΣΜΟΣ ΓΡΑΜΜΑΤΕΑ ΥΠΟΥΡΓΙΚΟΥ ΣΥΜΒΟΥΛΙΟΥ
Κ. ΘΕΟΔΟΣΗ Α. ΤΣΙΟΛΑ ΣΕ ΕΚΔΗΛΩΣΗ ΓΙΑ ΤΑ 100 ΧΡΟΝΙΑ
ΑΠΟ ΤΟ ΘΑΝΑΤΟ ΤΟΥ ΒΑΣΙΛΗ ΜΙΧΑΗΛΙΔΗ
ΛΑΡΝΑΚΑ, 17.10.2017, ΩΡΑ 19.30**

Κυρία Δήμαρχε της γενέτειρας του εθνικού μας ποιητή,
Κυρίες και Κύριοι,

Μιλώντας κανείς για τον Βασίλη Μιχαηλίδη, δεν μπορεί παρά να εξυμνήσει ιδιαίτερα το γεγονός ότι με την ποίηση του κατάφερε να μεταλαμπαδεύσει στις επόμενες γενιές τη μεγάλη και ισχυρή πίστη για τους προαιώνιους δεσμούς μας με την Ελλάδα και τον απανταχού Ελληνισμό, και να προβάλει, ως οραματιστής και ιδεολόγος, τον Κυπριακό Ελληνισμό ως γνήσιο δείγμα αλύτρωτων Ελλήνων.

Μαζί εντυπωσιάζει και το γεγονός, ότι ο Βασίλης Μιχαηλίδης, παρά την περιορισμένη του σχολική μόρφωση, κατάφερε να αναδειχθεί σε εξέχουσα ποιητική προσωπικότητα αξιοποιώντας με μοναδικό και αστείρευτο τρόπο τον πλούτο της γλώσσας και της ιστορικής και πολιτιστικής παράδοσης του Ελληνισμού, έτσι ώστε να αφήσει ανεξίτηλη την σφραγίδα του στην πνευματική ζωή του τόπου, στην ιστορία των κυπριακών γραμμάτων, αλλά και στη συλλογική συνείδηση του λαού.

Αλήθεια, πόση αριστουργηματική δύναμη περικλείουν οι στίχοι των ποιημάτων του «Η ενάτη Ιουλίου 1821 εν Λευκωσία (Κύπρου)», «Η Χιώτισσα», «Η Κύπρος προς τη μάνα της», «Η Κύπρος προς τους λέγοντες ότι δεν είναι Ελληνική», «Η Ανεράδα» και άλλα;

Ειδικά όμως το πρώτο, για την 9^η Ιουλίου, έχει καταστεί ένα ποίημα ορόσημο για τον Ελληνισμό της Κύπρου, ένα έργο ικανό να διδάξει και να καθοδηγήσει τις επόμενες γενιές στη διεκδίκηση των δικαίων της Κύπρου και του έθνους ολόκληρου.

Πολύ χαρακτηριστικά, ο Πρόεδρος της Δημοκρατίας Νίκος Αναστασιάδης ανέφερε σε πρόσφατο χαιρετισμό του σε εκδήλωση για τα 100 χρόνια του Βασίλη Μιχαηλίδη, πως οι στίχοι του έπους της 9^{ης} Ιουλίου του εθνικού μας ποιητή, «γίνονται για μας εφιαλτήριο, ούτως ώστε να ανασυντάξουμε τις δικές μας δυνάμεις και να ορθώσουμε το ανάστημα και το εθνικό μας φρόνημα, απέναντι στις δοκιμασίες που περνά ο τόπος μας, συνεχίζοντας τον αγώνα μας για την επανένωση της πατρίδας μας και την απαλλαγή της από την κατοχή».

Μέσα από το μνημειώδες αυτό έργο, ο ποιητής πέτυχε, καταθέτοντας όλη του την ψυχή, να αποτυπώσει γλαφυρά τη θυσία και το μαρτύριο του Αρχιεπισκόπου Κυπριανού και των συν αυτώ άλλων μαρτυρησάντων επισκόπων, ιερέων και προκρίτων της Κύπρου στις 9 Ιουλίου 1821.

Μέσα από την ιστορική καταγραφή των γεγονότων αλλά και μέσα από την ποιητική τους απεικόνιση στο ποίημα του Βασίλη Μιχαηλίδη, τονίζεται η εθνοπρεπής και καθόλα πατριωτική στάση του προκαθήμενου της Κυπριακής Εκκλησίας εθνομάρτυρα Κυπριανού, ο οποίος αντιμετωπίζει το επερχόμενο τέλος με θάρρος, ψυχραιμία αλλά και εθνική αξιοπρέπεια:

Όταν ο αιμοσταγής διοικητής της σκλαβωμένης Κύπρου Κουτσιούκ Μεχμέτ, λέει στον Αρχιεπίσκοπο Κυπριανό: *Έχω στον νουν μου πίσκοπτε να σφάξω να κρεμμάσω/ τζι αν ημπορώ που τους Ρωμιούς την Τζύπρον να παστρέψω/τζι ακόμα, αν ημπόρεα τον κόσμον να γυρίσω/ εθεννά σφάξω τους Ρωμιούς ψυσιήν να μεν αφήσω*, ο Κυπριανός, που περιβάλλεται πλέον εκείνη τη συγκεκριμένη ώρα με το φωτοστέφανο των

διαχρονικών ελληνικών αρετών - της ανδρείας και της ευψυχίας, δίνει την απάντησή του, καθορίζοντας το στίγμα της ελληνικότητας και της ιστορικής μοίρας του κυπριακού ελληνισμού:

Η Ρωμιοσύνη έν φυλή συνότζιαιρη του κόσμου, /Κανένας δεν ευρέθηκεν για να την ηξηλείψει,/ Κανένας γιατί σσιέπει την που τα΄ ψη ο Θεός μου. / Η Ρωμιοσύνη εννά χαθεί όντας ο κόσμος λείπει. /Σφάξε μας ούλλους τζι ας γενεί το γαίμαν μας αυλάτζιν/ Κάμε τον κόσμον ματζιελλιόν τζιαι τους Ρωμούς τραούλια, / Αμμά ξερε πως ίλαντρον όντας κοπεί καβάτζιν / Τριγύρω του πετάσσουνται τρακόσια παραπούλια..

Θα ήθελα να θίξω ακόμα ένα σημείο: Ενώ δεν αμφισβητείται η βαναυσότητα της τότε τουρκικής διοίκησης – αντίθετα καταμαρτυρείται και με σωρεία άλλων γεγονότων που καταγράφει η ιστορία των τριών αιώνων της τουρκικής κατοχής της Κύπρου - η μαζική εκτέλεση δια απαγχονισμού ή αποκεφαλισμού 486 πρωτευόντων Κυπρίων χριστιανών, περιλαμβανομένων του Αρχιεπισκόπου Κυπριανού, των τριών μητροπολιτών και των ηγουμένων των μοναστηριών της Κύπρου, δεν ήταν μια ενέργεια που επιδοκιμάστηκε από τους Τουρκοκύπριους της εποχής. Κάθε άλλο. Εξαιρέσεις που αφορούσαν τους συνδεδεμένους με το καθεστώς της τουρκικής διοίκησης μπορεί βέβαια να υπήρχαν, αλλά είναι γεγονός πως οι απλοί άνθρωποι του τόπου, Ελληνοκύπριοι και Τουρκοκύπριοι, ζούσαν ειρηνικά στα χωριά και τις πόλεις της Κύπρου και είχαν πολλές φορές κοινές έγνοιες, αγωνίες και οράματα.

Δεν είναι τυχαίο που ο Βασίλης Μιχαηλίδης κάνει στο ποίημά του αναφορά σε έναν Τουρκοκύπριο, στον Κιόρογλου «που΄ταν καλή, πολλά καλή ψυσιή του», όπως λέει ο ποιητής, ο οποίος καταβάλλει επίμονες και απεγνωσμένες προσπάθειες, με εντολή του πατέρα του και με κίνδυνο της ζωής του, να σώσει τον Αρχιεπίσκοπο, φυγαδεύοντάς τον με την άμαξά του στα «κουσουλάτα της Σκάλας».

Ούτε και είναι, πιστεύω, τυχαία επίσης η αναφορά του ποιητή στην αντίδραση των Τουρκοκυπρίων μετά τον απαγχονισμό του Αρχιεπισκόπου Κυπριανού: *Εφαίνονταν περίλυποι οι Τούρτζοι Τζυπριώτες/γιατ΄ ήτουν ούλοι τους βριχτοί τζαι σγοιαν δκιαλοϊσμένοι*, μας πληροφορεί ο ποιητής, θέλοντας να καταδείξει με το δικό του ποιητικό τρόπο την αντίθεση των απλών ανθρώπων στη βαναυσότητα της δικής τους κατοχικής εξουσίας, αλλά και τη φιλική σχέση που είχαν με τους Έλληνες συμπατριώτες τους.

Κυρίες και Κύριοι,

Είναι προφανές και σήμερα ότι η βαρβαρότητα της τουρκικής εισβολής και κατοχής μεγάλου τμήματος του εδάφους της πατρίδας μας, δεν μπορεί να διαγράψει την αναγκαιότητα της διαμόρφωσης συνθηκών για ένα κοινό μέλλον, ειρηνικού και ευτυχισμένου για όλους ανεξαιρέτα τους κατοίκους της νήσου, Ελληνοκύπριους, Τουρκοκύπριους, Αρμένιους, Μαρωνίτες και Λατίνους. Ένα μέλλον χωρίς νέες αντιπαραθέσεις, αιματηρές συγκρούσεις και καινούριες θυσίες. Η νέα γενιά έχει το δικαίωμα να ζήσει αρμονικά και ειρηνικά σε μια επανενωμένη και ελεύθερη πατρίδα, χωρίς συρματοπλέγματα μίσους και διαχωρισμού, χωρίς ξένα στρατεύματα και επεμβατικά δικαιώματα, σε μια πατρίδα με διασφαλισμένα τα ανθρώπινα δικαιώματα και τις βασικές ελευθερίες όλων.

Οφείλουμε να εργαστούμε γι΄ αυτή την προοπτική, οφείλουμε να αντιμετωπίσουμε με υπευθυνότητα και ενότητα όλων των δυνάμεων μας την τουρκική αδιαλλαξία και αρνητικότητα, οφείλουμε να ενισχύσουμε τις θέσεις μας και να σταθούμε αντάξιοι της ιστορίας μας.

Συγχαίρω θερμά το Δήμο Λευκονοίκου και το Σωματείο «Το Λευκόνοικο» για τη διοργάνωση της σημερινής εκδήλωσης, καθώς και όλους τους συντελεστές της, και εύχομαι κάθε καλό για τη συνέχεια.